

OUPPNÅELIG

Altanen är full med kaffeäckar och i en av brädorna har skruvarna börjat släppa. Brädan har börjat böja sig uppåt och hon följer dess kurva med blicken. Hon ser oberörd ut där hon sitter, med en tidning som hon inte läser i knät. Sidorna är uppfläta och fladdrar i vinden. Mobiltelefonen ligger upp och ner bredvid henne och vibrerar ryckigt emellanåt. Hon suger på en minttablett samtidigt som hon tittar rakt ut på ingenting.

Jag kan inte släppa henne med blicken. Hon är en sådan som är svår att inte titta på. Det solbrända ansiktet är fullt av fräknar och håret har fallit fram i hennes ansikte, lockarna omringar kindbenen som markeras ytterligare av hennes insugna kinder när hon pressar tungan mot minttabletten. Den slitna tröjan med Ramones-tryck är sönderbiten i ärmsluten, en nervös ovana som hon inte kan göra sig av med. På de korta shortsens kittlar utdragna fransar från tyget mot hennes lår.

Att hon nyss har legat naken i min säng gör det inte lättare att sluta titta. Jag vet att hon har ljusrosa trosor under shortsens och ingenting alls under tröjan. Jag kan föreställa mig hennes bröst därunder, små ljusrosa bröstvårtor som blir styva om man blåser lite på dem.

Jag vet ingenting om henne. Hon är en sådan som det är svårt att få grepp om. Ändå vet jag att jag älskar henne. Jag kan inte ta blicken ifrån henne, trots att jag förstår att jag måste vika undan.

Hon är alldeles för snygg för mig. Första gången jag såg henne var i klassrummet. Hon kom nonchalant in i sina röda cowboyboots och sin beigea skinnjacka, tajta jeans som formade sig runt hennes ben och en urtvättad t-shirt. Håret stod som eld runt hennes ansikte som glittrade i solen från ett av klassrummets fönster.

Jag har vetat sedan första gången jag såg henne att det är kört. Att hon aldrig kommer se mig.

Men nu sitter hon här, och viftar undan en fluga som surrar någonstans i periferin. Hon för upp håret i en lös knut på huvudet med en sliten snodd från handleden. Hon är så förbannat vacker.